ఆత్మహత్యకు అర్హతుండాలి!!

సుజనశ్రీ

సరోజ కళ్ళు తెరిచింది. అసహానంగా కదలబోయింది. ఆమె కాళ్ళూ, చేతులూ ఆమె స్వాధీనం తప్పిపోయినట్టుగా అనిపించింది. తలమీద సమ్మెట పోట్లు కొట్టుతున్నంతగా బాధ కలిగింది.

"అమ్మా!" అంటూ మూలిగింది.

సిస్టర్ వచ్చి సీసాలోని మందుని ఔన్సుగ్లాసులోకి వంచింది. సరోజ మీదకు వంగి, "నోరు తెరువమ్మా! మందు త్రాగుదువుగాని!" అంది అనునయంగా.

చేదు మందు గొంతులోకి జారింది. సరోజ కళ్ళు తెరిచి చుట్టూ పరికించి చూసింది, తల త్రిప్పకుండానే!

చుట్టూ తెల్లని గోడలూ, తెల్లని బెడ్స్‌మీద రోగులూ

మందుల వాసనా. తను హాస్పిటల్లో ఉన్నానని తెలుసుకుంది.

"సిస్టర్! నేను చచ్చిపోలేదా?" అని అడిగింది, సరోజ.

"ప్రమాదం తప్పింది నీకు! ఇక భయంలేదు!" సిస్టర్ బదులు చెప్పింది.

"పోనీ నేను చచ్చిపోవటానికి ఇంకా ఎంత సేపు పడుతుందో చెప్పగలవా సిస్టర్!"

సిస్టర్ చిఱునవ్వు నవ్వింది. "డాక్టర్ రాజారావుగారి చేతుల్లో పడ్డ పేషంట్, చావాలన్నా చావదు అమ్మాయ్!"

సరోజ గట్టిగా కళ్ళు మూసుకుంది. తను యమలోకంలో, చిత్రగుప్తుడి ముందు తన పాపపుణ్యాల లిస్టుని వింటూ ఉండటాన్ని ఊహించుకున్న తనకు జీవితంలో తీవ్రమైన నిరుత్సాహం గురైయింది.

అడుగడుగునా తను చావటానికి వీల్లేకుండా, ఏవేవో ఆటంకాలు కలుగుతున్నయ్. ఇన్ని అవాంతరాలతో తను ఇంకా జీవించి ఏం సాధించాలనో!

పట్టుమని పంథొమ్మిదయినా నిండకముందే, తను జీవితంలో చిత్తుగా ఓడిపోయానని తెలుసుకున్నాక, ఇక తన జీవితానికి సాఫల్యం లేదని గ్రహించింది.

హాల్లో డాక్టర్ రాజారావు కంఠం వినిపించింది, సరోజకు.

అందరి బెడ్స్ దగ్గరకు వెళ్ళి, సిస్టర్ని పేషెంటులో మార్పుల గురించి అడుగుతున్నాడు. ఆ తర్వాత పేషెంటు

చెప్పేది వింటున్నాడు. అవసరమైతే ప్రిస్క్రిప్షన్ రాసిచ్చి, తర్వాత బెడ్ దగ్గరకు నడుస్తున్నాడు.

"ఎలా ఉంది ఈ అమ్మాయికి?" సరోజ బెడ్ దగ్గరికి వచ్చిన రాజారావు అడిగాడు.

"ఇప్పుడే తెలివి వచ్చింది డాక్టర్! మిక్స్చర్ కలిపి ఇచ్చాను. చావు గురించి మాట్లాడుతోంది!" అంది సిస్టర్.

"పాపం! ఒకప్పుడు బాగా బ్రతికిన యువతి. అందరూ ఉండి కూడ, ఏకాకిగా మిగిలిపోయింది. జాగ్రత్తగా కనిపెట్టి వుండు!"

"యస్ డాక్టర్!"

సరోజకు దుఃఖం పెల్లుబికి వచ్చింది. కండ్లలో నీరు నిలిచింది. ఏడ్పుని ఆపుకునే యత్నంలో పెదవులు వణికినయ్.

ఆమె మనసు గతంలోకి పరుగెత్తింది. ఆరోజులు ఎంత హాయి అయినవి? ఒక్కో సంవత్సరం గడుస్తున్నకొద్దీ, తన కష్టాలు కూడా క్రమేపీ ఎక్కువైనయ్!

తల్లి బ్రతికున్నంతకాలం తనకు ఏ లోటూ రాకుండా జరిగిపోయింది తన జీవితం. ఆమె పోతూ తన జీవితంలో వెలుగుని వెంటబెట్టుకుని మరీ పోయింది.

2

ఆ రోజు రాఘవయ్య హడావిడిగా ఉన్నాడు. కూతుర్ని పిలిచి "అమ్మాయ్! ఈవేళ అవధాన్లుగారు పెళ్ళి సంబంధం మాట్లాడటానికి వస్తారు. కాస్త కాఫీ, టిఫిన్ చేసి రెడీగా ఉంచు!" అని చెప్పాడు, అదోలా బిడియపడుతూ.

సరోజ హృదయం ఉరకలు వేసింది. అవధాన్లుగారు

తమ ఇంటికి వస్తున్నాడంటే, ఏదో పెళ్ళి సంబంధం మాట్లాడడానికే! ఎవరికి పెళ్ళి? ఇంకెవరు? తనకే గదా!

ఆ అత్తగారింట్లో తన వంటకాలు రుచిచూసి, వారంతా తనను ఎంతగా మెచ్చుకుంటారో ఊహించుకుంటూ, స్వీట్ మైసూర్ పాక్ తయారుచేసింది. వరాలయ్య కొట్టు నుంచి జీడిపప్పులు తెప్పించింది. జీడిపప్పు పకోడీ వండింది. గేదెపాలు, చిక్కని పాలతో అమృతంలాంటి కాఫీ పెట్టింది.

టిఫిన్ తింటున్నంతసేపూ అవధాన్లుగారు సరోజ వంటనే మెచ్చుకున్నాడు. వంటగది తలుపుకు ఆనుకుని నిలబడి, హాల్లో కూర్చున్నవారి మాటలు వింటున్న సరోజ పొంగిపోయింది.

అంతలోనే, 'ఈ అవధాన్లూ! ఎంతసేపూ తిండిగురించే కానీ, సంబంధం గురించి మాట్లాడదేమిటూ?' అనుకుంది సరోజ.

రాఘవయ్య నోటంట గూడ అదే ప్రశ్న వచ్చింది. "అబ్బ! ఆ వంటకాల వర్ణన ఆపవయ్యా శాస్త్రిలూ! ఇంతకీ సంబంధం గురించి చెప్పరేం?" చిరుకోపాన్ని ప్రదర్శిస్తూ అన్నాడు.

"వస్తున్నా! వస్తున్నా! సంబంధం గురించి అంతా లోగదే చెప్పాను గదా రాఘవయ్యా! ఇప్పుడు మళ్ళీ కొత్తగా చెప్పేందుకేముంటుంది? అమ్మాయి పేరు సరస్వతి. వయస్సు పద్దెనిమిది వుంటయ్. పదో తరగతి వరకూ చదువుకుందట. సంగీతం వచ్చును. అంటే హార్మణీ పెట్టె వాయించడం అన్నమాట! పోతే వాళ్ళు కట్న

కానుక లేవీ ఇచ్చుకునే తాహతు లేనివాళ్ళు.''

‘‘ఆఁ! ఇప్పుడవన్నీ ఎవరడిగారు? కావాలంటే పెళ్ళి ఖర్చు గూడ మనమే భరాయిద్దామని చెప్పకపోయావా?'' రాఘవయ్య స్వరం తగ్గించి మాట్లాడ్డం సరోజకు ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది.

అంతేగాదు! తన కెవరో వరుడ్ని వెదికి తెచ్చి వుంటాడని తను సంబరాలు పడుతుంటే, ఈఅవధాన్లు అమ్మాయి పుట్టుపూర్వోత్తరాలు వర్ణిస్తాడేమిటి? కొంపతీసి తండ్రి రెండో పెళ్ళికి తలపెట్టలేదుకదా! తల్లిపోయి ఆర్నెల్లు కాడా కాలేదు. సరోజ ఆకులా వణికిపోయింది.

కన్నకూతురికి వివాహం చెయ్యవలసిన తరుణంలో, ఆమె సంగతి పట్టించుకోకపోగా, కూతురి వయస్సుగల అమ్మాయిని రెండో మనువాడబోతున్నాడా?

అవధాన్లు లగ్నంకూడ స్థిరపరచాడు. మరో మూడు రోజుల్లో తాంబూలాలు లాంఛనంగా పుచ్చుకునేందుకు ముహూర్తం ఎన్నిక చేశాడు.

‘‘తర్వాత, మన అమ్మాయికి గూడ ఏదయినా మంచి సంబంధం చూడకపోయారా?'' అదేదో మాటవరసకు రాఘవయ్య అడుగుతున్నట్టుగా తోచింది సరోజకు.

‘‘చూస్తున్నా! చూస్తునా! ఏదీ, మన తాహతుకుతగ్గ సంబంధం దొరకద్దూ?'' అవధాని ఆ విషయాన్ని దాటేయనే వేశాడు.

సరోజలో ఉత్సాహం నీరు కారిపోయింది. తండ్రి వెళ్ళిపోయిన తర్వాత, తల్లి ఫొటో దగ్గరకు వెళ్ళి, చీర చెరగు నోటికడ్డం పెట్టుకుని ఏడ్చింది.

రాఘవయ్య పెళ్ళి తతంగం టూకీగా జరిపేసుకున్నాడు. ఆర్భాటంగా పెళ్ళి జరిపిస్తే, ఆ విషయం అందరి నోటా నానుతుందనీ, ముసలాడికి పెళ్ళంటే ఎంత సంబరం సుమా, అని తనను ఆడిపోసుకుంటారనీ అతని బిడియం.

రాఘవయ్య లజ్జను కనిపెట్టి, పెళ్ళికూతురి తండ్రి మరీ అగడం చేసి, అనుకున్న దానికన్న ఎక్కువే డబ్బు గుంజాడు. అయినా రాఘవయ్య మాత్రం బాధపడలేదు. ఈ కార్యం సక్రమంగా నెరవేరితే చాలనే ఆతృతగా ఉన్నాడు.

రాఘవయ్య కూతుర్ని దగ్గరకు పిలిచాడు ఒకరోజున. ఆ పిలుపులో ఎన్నడూ లేని లాలన తోచింది సరోజకు.

"చూడమ్మా! మీ పిన్నికి కొత్తగా ఉంటుంది ఇక్కడ! అందుకని కొన్నాళ్ళపాటు నీవే ఇంటి పనులన్నీ యథావిధిగా చేసుకువెళ్ళు. కొంత అలవాటయాక, వంట ఇంటి బాధ్యత మీ పిన్నికి అప్పగించవచ్చు!" అన్నాడు రాఘవయ్య నసుగుతూ. సరోజకు దుఃఖం పొంగుకొచ్చింది. ఆ రోజంతా తనివితీరా ఏడ్చింది.

సరస్వతి కదిలితే కందిపోతుందేమో నన్నట్టుగా రాఘవయ్య ఆమె చెంతనే అంటిపెట్టుకుని ఉండి, ఆమె అవసరాలన్నీ చూస్తూన్నాడు.

మేడమీద గదిలో సరస్వతితో పగలూ, రాత్రీ అనే భేదం లేకుండా గడుపుతున్నాడు.

తండ్రి తలుపు తెరిచి కేకపెడితే, సరోజ టిఫినూ, కాఫీ పైకి తీసుకెళ్ళేది.

ఇలా రెండునెలలు గడిచినయ్. అయినా సరోజ, సర

స్వతి ఇద్దరూ ఇంకా అపరిచితులుగానే ఉండిపోయారు. తన తల్లి స్థానాన్ని ఆక్రమించటానికి వచ్చిన సరస్వతిని సరోజ అక్కసుతో చూస్తే, అందం, ప్రాయం ఉన్న ఈ యువతి తనలాగ కాకుండా, యవ్వనం ఉన్న యువకుడ్ని పెళ్ళాడుతుంది గదా అనే అసూయగా చూసేది సరస్వతి.

నాట్ల తరుణం వచ్చింది. పొలాలకు నీరు పెట్టి తడి చెయ్యటం, దున్నటం ఇత్యాది పనులతో రాఘవయ్యకు ఇంటిపట్టున ఉండేందుకు వీల్లేకుండా అయిపోయింది. వేళ కిన్ని మెతుకులు కొరికి కర్ర పుచ్చుకుని పొలానికి వెళ్ళడం, లేదా ఆ భోజనంకూడా పాలేరుని పంపి పొలానికే తెప్పించుకోవడమో చేసేవాడు.

సరస్వతి గదిలో బెడ్ మీదనుంచే కాఫీకోసం కేక పెట్టింది.

ఆదరాబాదరాగా సరోజ కాఫీ పుచ్చుకుని పైకి వెళ్ళింది.

ఆమెను చూస్తూనే సరస్వతి రుసరుసలాడింది. "ఏమ్మా? మూడవుతున్నా కాఫీ తేవటం తెలీదా? లేక పోతే మీ నాన్న ఉంటేనేగానీ కాఫీ ఇవ్వరా ఈ ఇంట్లో!"

సరోజకు అరికాలిమంట నెత్తికెక్కింది. ఏమిటీవిడ దర్జాయింపు? తను నియమించుకున్న పనిమనిషి అనుకుందా ఏం? అయినా ఆడదైపుట్టాక, వంటగదిలోకి వచ్చి తాగచ్చు గదా! మహారాణీలాగ బెడ్ రూమ్‌లోంచి అరవకపోతే!

ఇది మొదటి సంఘటన కనుక, తనే సరిపెట్టుకోవ టానికి యత్నించింది, సరోజ.

"నీవు ఇంకా నిద్ర లేచావో, లేదో అని తేలేదు పిన్నీ!" అంది సరోజ.

కాఫీ సిప్ చేస్తున్నదల్లా సరస్వతి ఆగిపోయింది.

"నీ వయసెంత?" అని అడిగింది.

"పధ్ధెనిమిది!" సరోజ బదులిచ్చింది, ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ.

"నా వయసెంతో తెలుసా?"

"తెలీదు. నీవు చెబితే గదా తెలిసేది నాకు పిన్నీ?"

"అదుగో, ఆ మాటే అనొద్దంటున్నాను. నీ వయసు పధ్ధెనిమిది. నా వయసు పదిహేడు సంవత్సరాలు. అంటే, నేను నీకన్న ఒక ఏడాది చిన్న! నీకు నేను పిన్ని ఎలా అవుతాను?"

అదా ఈమె బాధంతా అని, లోలోపలే నవ్వుకుంది సరోజ.

"మరయితే నిన్నేమని పిలవను?"

"పేరుపెట్టి పిలు! సరస్వతీ అని!"

"నాన్న కోప్పడతారేమో!"

"పిన్నీ, గిన్నీ అంటే, ఎప్పుడో కోప్పడే నాన్న సంగతి కాదు, ఇప్పుడు నేనే నోరు చేసుకోవలసి వస్తుంది. అసలే నా నోరు మంచిది కాదు. కావాలంటే, మా ఊళ్ళో అడుగు చెబుతారు. సరస్వతి అంటే మేముండే చోట మూడువీధులకు హడలే" అంటూ అరగంట లెక్చ రిచ్చింది.

కానీ ఆ రోజు చీకటి పడేలోపునే మరో అనర్థం జరిగిపోయింది. పొలంలో కలుపు తీయించి, సాయంకాలానికి ఇంటికి తిరిగివస్తున్న రాఘవయ్యను త్రాచుపాము కరిచింది. నోట నురుగులు కక్కుతూ రాఘవయ్య పొలం గట్టుమీదే పడిపోయాడు.

ఎవరో ఆ దారంట పోతూ చూడటం తటస్థించింది' నలుగురూ పోగై ఆయన్ను చేతులమీద ఇంటికి చేర్చారు' పాము మంత్రగాళ్ళకు ఫోను వెళ్ళింది. కానీ ఏం లాభం లేకపోయింది.

ఇంకో గంటకు రాఘవయ్య ఈ లోకంలోంచి శాశ్వతంగా నిష్క్రమించాడు.

సరోజ తండ్రి శవంమీద పడి విలపించింది. తనను కొట్టినా, తిట్టినా అతడు తన కన్న తండ్రి. తల్లి పోయినందుకే ఆమె జీవితం నరకప్రాయంగా తయారయింది. ఇప్పుడు ఆ తండ్రిగూడ దాటిపోతే తన గతి అధోగతే. పగబట్టిన పాములా సరస్వతి తనను కాటేయాలని కనిపెట్టుకుని ఉంది.

పదిరోజులు గడిచినయ్.

పాలేరు నరహరితో ప్రేమకలాపాలు మొదలెట్టింది సరస్వతి. రాత్రింబగళ్ళు వాడితోనే గదిలో వుంటోంది.

రాఘవయ్య చనిపోయాడన్న విచారం వాళ్ళలో ఏ కోశానా లేకపోగా, అతడి మరణం వాళ్ళకి మేలే కలుగ చేసినట్లుగా సంతోషంగా గడపసాగారు. ఇల్లూ, పొలం, డబ్బూ, దస్కం అన్నీ సరస్వతి అధీనంలోకి వచ్చాయి. ఆ ఇంటికి క్లియోపాత్రా రాణి అయిపోయింది సరస్వతి.

సరస్వతి స్థానం ఎంత ఉన్నతికి చేరుకుందో, సరోజ గతి అంత అధోగతికి దిగజారింది. ఇంటి చాకిరితోనే సరోజ సతమతమవుతుంటే, పైన సరస్వతి ఏదో వంకన సాధించటం, చేయి చేసుకోవటం పరిపాటి అయిపోయింది.

అన్నం ముందు కూర్చుని అన్నం, కూర కలిపేది సరస్వతి. ఒక ముద్ద నోట్లో పెట్టుకుని "థూ!" అని సరోజ ముఖానే ఊసేది. "నీ వంట వల్ల కాదేగిపోనూ! ఇదేం మనుషులు తినేదా, లేక పందులకు పెట్టేదా? రోజూ రోజుకు ఇలా చేసి చస్తున్నావేం?" అని తిట్టేసేది. లేచి వెళ్ళిపోతూ చేత్తో నెత్తిన రెండు మొట్టేది.

"ఆ ముసలాయనతో బాటు నీవూ చస్తే బాగుండి పొయ్యేది!" అనేది.

బస్తీలో ఫారిన్ నైలెక్స్ చీరెలూ, టాయిలెట్ సామాన్లూ కొనేందుకు నరహరి, సరస్వతి ఇద్దరూ బస్తీకి వెళ్ళారు ఆ రోజు.

మేడమీది గది ఊడ్చి శుభ్రం చేసేందుకు సరోజ వెళ్ళింది.

ఇనప్పెట్టె తాళాలు ఇనప్పెట్టెకు వ్రేలాడుతున్నయ్. పాపం, కొత్త జంట, కొత్త సుఖం. తమ హడావిడిలో తాళాలు మరిచిపోయారల్లే ఉందే అనుకుంది సరోజ.

చేతిలోని చీపురు క్రింద పడేసింది. ఇనప్పెట్టె తెరిచి చూసింది. లోపల నోట్ల కట్టలూ, తల్లి నగలూ ఉన్నయ్. వాటిని చూడంగానే సరోజ మనసులో సరికొత్త ఆలోచన మెరిసింది. కొంతడబ్బు తీసుకుని తను ఎటన్నా వెళ్ళిపోతేనో!

ఈ నరకంనుంచి బయటపడవచ్చు ముందు. తనచేతిలో డబ్బు అయిపోయే లోగా ఎక్కడైనా చిన్న ఉద్యోగం సంపాదించుకోలేక పోతుందా తను?

అయితే ఎక్కడకు వెళ్ళాలి? ఎవర్ని సాయం అడగాలి? విజయవాడలో తన తండ్రి స్నేహితుడున్నాడు డాక్టర్ రాజారావు. అతడివద్దకు వెళ్ళి సాయం అడగాలి.

'ఆలస్యం అమృతం విషం' అనుకుంది సరోజ. ఇన పెట్టెలోనుంచి మూడువేలు తీసుకొని అప్పటికప్పుడు విజయవాడ రైలెక్కింది.

* * *

"అరెరె! నాన్నగారు పోయారా? ఎంత ఘోరవార్త విన్నాను! ఆయనకు నేను చాల ఋణపడి ఉన్నాను. నా చదువుకు చాలా సహాయం చేశారు. ఎంత పని జరిగింది!" అని రాజారావు నొచ్చుకున్నాడు, సరోజ కథంతా విని.

"మీ కృతజ్ఞతల్ని అందుకోవటానికి ఈ భూమ్మీద మా నాన్నగారు ఎటూ లేరు! ఆయన కుమార్తెను నేను నిస్సహాయురాలినై ఏకాకిగా ఉన్నాను. నాకేదైనా ఆసరా చూపించగలిగితే..."

"ష్యూర్! ష్యూర్! అంతకన్నానా? నేను మీకే గకంగా సాయం చేయగలనో చెప్పండి. డబ్బు కావాలా?"

"డబ్బు కాదండి! మా నాన్న చివరిరోజుల్లో పునర్వివాహం చేసుకున్నారు. తీరా ఆయన పోయాక మా పిన్ని అక్రమపు సంబంధం ఏర్పరచుకుంది. వాళ్ళిద్దరూ ఒకరై నాకా ఇంట్లో ప్రత్యక్ష నరకాన్ని చవి చూపిం

చారు. ఇక అక్కడ బ్రతకలేక పారిపోయి వచ్చాను! నా కాళ్ళమీద నేను నిలబడి జీవించగలిగేందుకు ఎక్కడైనా చిన్న ఉద్యోగం ఇప్పించండి'' అని ప్రాధేయపూర్వకంగా అడిగింది.

డాక్టర్ రాజారావు తల నిమురుకున్నాడు చేత్తో.

''ఉద్యోగం దొరకటమంటే మాటలు కాదు, అందులోనూ ప్రస్తుతపు రోజుల్లో! నీవు ఎంతవరకు చదివావ్? టైప్ రైటింగ్ లాంటి క్వాలిఫికేషన్లేమైనా వున్నాయా?''

''అబ్బే! అసలు నేను పదోతరగతి వరకూగూడ చదవలేదు! పెద్ద చదువులతో పనిలేని చిన్నఉద్యోగం చూడండి చాలు!''

రాజారావు ఒక్కనిముషం ఆలోచించాడు. ''నీ చదువుకి ఏం ఉద్యోగం దొరుకుతుందబ్బా?'' అన్నాడు నిదానంగా.

''ఎక్కడైనా పెద్ద గుడ్డల షాపులో సేల్స్‌గరల్‌గా దొరికినా చాలు!''

''ఆల్ రైట్! నీవు చెప్పిన ప్రకారమే కానిద్దాం! నాకు తెలిసిన క్లాత్ షాప్ ఓనర్స్‌ని కనుక్కుంటాను. నీకు ఉద్యోగం దొరుకుతుందనే నా ఉద్దేశ్యం. అందాకా నీవు మా ఇంట్లోనే నిరభ్యంతరంగా ఉండచ్చు!'' అంటూ రాజారావు కాలింగ్ బెల్ నొక్కాడు.

సిస్టర్ వచ్చింది.

''డ్రైవర్ని పిలు!''

సిస్టర్ వెళ్ళి డ్రైవర్ని పంపింది.

''చూడు రామయ్యా! ఈ అమ్మాయిని కారులో తీసు

కాస్త మా ఇంటిదగ్గర దిగవిడిచి రా!" అన్నాడు.

"అలాగే సార్!" అంటూ డ్రైవర్ తలూపి బయటకు వెళ్ళాడు.

"ఇంట్లో ఆయా వరదమ్మ ఉంటుంది. నీవు వస్తున్నట్టు ఆమెకు ఫోన్ చేస్తాను. ఇంటికి వెళ్ళి స్నానంచేసి, భోజనంచేసి హాయిగా నిద్రపో! అసలే ప్రయాణపు బడలికలో ఉన్నట్టున్నావ్!"

సరోజ కుర్చీలోంచి లేచింది. డాక్టర్ రాజారావుకి నమస్కారంచేసి రూమ్‌లోంచి బయటకు వచ్చింది. కారులో ఎక్కి కూర్చుంది.

డాక్టర్ రాజారావు రిసీవరెత్తి డయల్ చేశాడు.

"వరదమ్మా! మన ఇంటికి సరోజ అని ఒక అమ్మాయి వస్తోంది. ఆమెకు అన్ని సదుపాయాలు సమకూర్చి, ఆమెకే ఇబ్బంది కలగకుండా చూడు! వాళ్ళ నాన్నవల్ల నేను చాలా సహాయం పొందివున్నాను" అన్నాడు ఫోన్‌లో.

"అలాగే బాబూ!" అంది వరదమ్మ.

వాకిట్లో సరోజకు వరదమ్మ ఎదురొచ్చింది. "రామ్మా రా! నీ గురించి డాక్టర్ బాబు ఇప్పుడే ఫోన్ చేశారు!" అంది ఆప్యాయతగా.

ఆమె ఆదరానికి ముగ్ధురాలౌతూనే సరోజ, ఆమె ఆతిథ్యాన్ని స్వీకరించింది.

ఉప్మా టిఫిన్ తిని కాఫీ త్రాగింది. వేడినీళ్ళ స్నానం చేసి డ్రెస్ మార్చుకుంది సరోజ.

భోజనం ముందు వరదమ్మ కొసరి కొసరి వడ్డించింది. ఆమె ఆప్యాయత తన తల్లిని గుర్తుకు తెచ్చింది సరోజకు.

హాల్లో గోడకు తగిలించివున్న పెద్ద ఫొటో ఆమె నాక ర్షించింది. ఫొటోలోని వ్యక్తి అందంగానూ, ఆకర్షణీయం గానూ వుంది.

సరోజ ఫొటోవంకే తదేకంగా చూడటం గమనించిన వర్ధనమ్మ, "ఆమె డాక్టర్‌గారి భార్య!" అంది.

"ఆమె ఎక్కడుంది? ఇంట్లో ఎక్కడా కనుపించ లేదే?"

"ఆమె ఏక్సిడెంట్‌లో మరణించింది!"

"పాపం! చిన్న వయసులోనే అకాలమృత్యువుకి గురైందన్నమాట! పైగా రాజారావుగారు ఆడవాళ్ళను విరక్తిగా చూడటం గ్రహించాను. అంటే చనిపోయిన భార్య అంటే ఆయనకు ఎంత గౌరవం ఉండివుండాలి? ఆమెను తన హృదయంలోనుంచి తుడిచివేయలేకనే, పున ర్వివాహం విషయం ఎత్తలేదల్లే ఉంది!" డాక్టర్ రాజా రావు ఆదర్శాన్ని మెచ్చుకుంటూ అంది సరోజ.

వర్ధనమ్మ నిట్టూర్పు విడిచింది. "అదంతా పెద్ద విషాద గాథలే తల్లీ!" అంది వంటింట్లోకి వెళ్ళుతూ.

రాజారావుని పెళ్ళాడిన స్త్రీ ఎంత అదృష్టవంతురాలు? ఈ భూమ్మీదినుంచి వెళ్ళిపోయినా, ఆమెనే తన హృద యంలో పదిలపరచుకుని ఆరాధిస్తున్నాడంటే, స్త్రీకి అంతకన్న కావలసినదేముంది?

ఆ రాత్రి ప్రొద్దుపోయాక డాక్టర్ రాజారావు ఇల్లు చేరుకున్నాడు.

"కొత్తచోటు, కొత్త ప్రదేశం! నీకు నచ్చిందో, లేదో?" అన్నాడు రాజారావు, డైనింగ్ టేబుల్ ముందు

కూర్చుంటూ.

"కొత్త అయితేనేం! ఇల్లూ, ఈ వాతావరణమూ నాకు బాగా నచ్చినయ్. ఎల్లకాలం ఇక్కడే ఉండి పోదామా అనిపిస్తోంది అప్పుడే!" అన్నది సరోజ.

రాజారావు పకపక నవ్వాడు. "వెల్! వెల్! మొదటి రోజు అలానే ఉంటుంది. రెండురోజులు గడిచాక ఈ ఇంటిలోని నిస్తబ్దతకు విసుగెత్తి, బోర్ కొడుతుంది!"

"అన్నట్టు నా దగ్గర పైకం ఉంది. దాన్ని మీ దగ్గర ఉంచితే భద్రం అనుకుంటాను!"

"నా దగ్గరెందుకు? రేపు వర్ధనమ్మను వెంటబెట్టుకుని వెళ్ళు. బ్యాంక్ ఎక్కౌంటు నీ పేర ఓపెన్ చేయి! తరువాత నీ ఉద్యోగం గురించి వాకబు చేశాను. 'లతా టెక్స్టైయిల్స్' ఓనరు లతాదేవి రేపు నిన్ను రమ్మన్నది" చెప్పాడు.

భోజనాలయ్యాక సరోజ తన గదిలోకి వెళ్ళి పడుకున్నది.

పగలంతా నిద్రపోవటం వలన, ఆమెకు నిద్రపట్టలేదు

క్రింద హాల్లో వర్ధనమ్మ మాటలు వినిపించినయ్. అందులో తన ప్రసక్తి రావటంతో చెవులు రిక్కించి విన సాగింది సరోజ.

"అమ్మాయి చాలా యోగ్యురాలుగా కనబడుతోంది. ఆమె ఈ ఇంటికి ఇల్లాలవుతే ఎంత బాగుంటుంది?" వర్ధనమ్మ చిన్నగా అంటోంది.

"వర్ధనమ్మా! ఏమిటా మాటలు? కనపడ్డ ప్రతిఅమ్మాయి గురించీ నీవిలా మాట్లాడ్డం బాగోలేదు!" రాజారావు

కసురుకున్నాడు.

"లేకపోతే ఎన్నాళ్ళని ఇలాగ? నీ ఆలనాపాలనా చూసుకునే దెవరూ? అదీగాక వగలాడి చేతుల్లో కీలు బొమ్మ వయి, నీవు పాడైపోతుంటే, నేనెలా చూస్తూ ఊరుకోను?" వర్ధనమ్మ ఈ దఫా నిష్ఠూరంగా అంది.

"అందుకని! ఇంటికి వచ్చిన ప్రతి అతిథి మెళ్లో తాళి గట్టెయ్యమంటావ్! అయినా ఆ అమ్మాయి వయ సెక్కడా? నా వయసెక్కడ? నా కూతురి వయసుంది ఆ అమ్మాయికి!"

"అయితే మాత్రమేం బాబూ! మా రోజుల్లో మటుకు ఆ మాత్రం వ్యత్యాసం లేదూ? ఆ కాపరాలు ఎంత లక్షణంగా సాగినయ్!"

"ఇక ఆపు నీ సొద! వెళ్ళి నీ పని చూసుకో ఫో!"

వర్ధనమ్మ లోపల గదుల్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

సరోజ ఆలోచనలు పరిపరివిధాల పోయాయి.

* * *

"లతా టెక్స్టైల్స్" చాలా పెద్ద దుకాణం. అనేక రకాల నూలు, టెర్లిన్, టెరీకాటన్ స్త్రీ పురుషుల ఉడుపులున్నయ్. ఆరుగురు మగవాళ్లు, అయిదుగురు యువతులూ అందులో సేల్స్‌మెన్‌గానూ, సేల్స్‌గరల్సుగానూ పనిచేస్తున్నారు.

లతాదేవి సరోజను మరో అమ్మాయికి పరిచయం చేసింది.

"ఈ అమ్మాయి పేరు సునీత. ఈమె ఒక్కతే రూమ్‌లో వుంటోంది, ఆమె గదిలోనే నీవూ వుండు.

ఇదుగో సునీతా! ఈ రోజునుంచీ ఈమె నీకు అసిస్టెంటు! గుడ్డల బేరంలో ఆమెకు బాగా తర్ఫీదు ఇవ్వు!" అంది లతాదేవి.

ఒకటి రెండు రోజులు సరోజకు పెద్దగా పని చెప్పలేదు సునీత. తర్వాత తర్వాత ఆమెపై పనిభారం పడింది.

సునీత నివాసంగూడ సరోజకు నచ్చలేదు. చిన్న గది. నాలుగైదు కాపురాలకు కలిసి ఒకటే కొళాయి, ఒకటే బాత్‌రూమ్, ఒకటే లెట్రిన్.

పల్లెవాతావరణంలో స్వేచ్ఛగా తిరిగిన సరోజకు ఇక్కడి యాంత్రిక జీవనం సుతరామూ నచ్చలేదు, అన్నిటికీ హడావిడి.

మరో నాలుగురోజులు గడిచేసరికి ఆ సుఖానికి గూడా అవాంతరం వచ్చింది.

బట్టల దుకాణంలో లత తమ్ముడు సరోజవైపు ఆకలిగా చూడటం, వెకిలినవ్వులు నవ్వడం, జనం లేనపుడు ఆమె దగ్గరకు వచ్చి ఏదో నెపంతో ఆమెను తాకటం ఇలాంటివి చేస్తున్నాడు. అతన్ని ఎలా వదిలించుకోవాలా అని బాధ పడుతుంటే, సునీత మరో కొత్త బెడద తెచ్చి పెట్టింది.

"సరోజా! ఇవాళ మా బావ వచ్చాడు రాత్రి పది గంటల ట్రెయిన్‌లో వెళ్ళిపోతాడు! అందాకా నీవు ఏదైనా మొదటి ఆట సినిమా చూసిరా!" అంది.

పాపం! సునీత ప్రాణప్రదంగా ప్రేమించుకునే బావతో కులాసాగా మాట్లాడుకుంటుంది కదా అని, సరోజ అలానే సినిమాకు వెళ్ళివచ్చింది.

సరోజ వచ్చి తలుపుతట్టాక, సునీత తన బావను పంపి

వేసింది. ఆ వెళ్ళిపోతున్న వ్యక్తిని చూస్తుంటే సరోజకు కంపరం కలిగింది. త్రాగిన వాసనా, నల్లగా కారుమబ్బు రంగులో ఉన్నాడా వ్యక్తి, సిల్కు లాల్చీ. మెళ్లో బంగారు గొలుసు, చేతి వ్రేళ్ళకు ఉంగరాలూ, చేతికి ఖరీదైన వాచీ వుంది. వాటిని బట్టి ఆ వ్యక్తి స్థితిమంతుడే అయి వుండా లనుకుంది సరోజ.

మరి అంతటి స్థితిమంతుడైన బావ ఉంటే, అస్త మానమూ బట్టల దుకాణంలో వెట్టి చాకిరీ చేసుకుని బ్రత కాల్సిన అవసరం ఏముంది అని అనుమానం కలిగింది.

మరి కొద్ది రోజుల్లో ఆ అనుమానం గూడ నివృత్తి అయింది. సునీతకోసం వచ్చేది ఒక బావకాదు. చాలా మంది బావలు వస్తున్నారు. అంటే సునీత ఘరానాగా చీకటి వ్యాపారం సాగిస్తున్నదా? ఛీ! ఛీ! ఆమె ఇంత నీచురాలని తెలిస్తే ఆమె గదికి తను రాకనే పోదునే అని బాధపడింది.

ఒకరోజు సునీతను నిలవేసింది సరోజ. "ఈ పాడుపని చేయకపోతే నీ ఒక్క పొట్ట గడవదా?"

సునీత ఆమెపై కోపగించుకోలేదు! పైగా వేదాంతిలా నవ్వింది. "నీకు అనుభవం తక్కువ! ఇల్లు వదలి బజారు కెక్కిన ప్రతి యువతి జీవితానికి గమ్యం ఇదే! అంత దాకా ఎందుకు? లతా టెక్స్‌టైల్స్ సేల్స్ గరల్సు అందరూ లత తమ్ముడు మోహన్‌ని సంతృప్తి పరుస్తేనే వాళ్ళ ఉద్యోగాల్లో నిలద్రొక్కుకో గలరు!"

"వాడంతటి దుర్మార్గుడా?"

"కొద్దిరోజుల్లో నీకే అర్థమవుతుంది. వాడి చూపు

ఇప్పుడు నీమీదే వుంది. లత రికమెండేషన్ మూలాన నీవు వాడి ఆసరా లేకుండా వుద్యోగంలో చేరావు. అందుకే బాధ నీకు తెలీలేదు.' అయినా లత మాత్రం సామాన్యురాలా ఏం? ఆమెకు ఒక ప్రక్క భర్త ఉన్నాడు. అయినా డాక్టర్ రాజారావుతో సంబంధం పెట్టుకుంది. అంతటి ధనవంతురాలికి గూడ ఇంకా డబ్బుమీదే వ్యామోహమా?"

సరోజ మాట్లాడలేదు.

మర్నాడు మేనేజర్, సరోజను పిలిచి "సరోజా! మోహన్‌దాస్ భార్యకు చీరెలు కావాలట! ఫారిన్ నైలెక్స్ పది వెరైటీలు తీసుకుని రిక్షాలో వాళ్ళింటికి వెళ్ళి చూపించి రా! ఆమెకు నచ్చినవి ఉంచేసి, మిగతావి తీసుకువచ్చేయ్!" అని చెప్పాడు.

సరోజ గుండె గుభేల్‌మంది. అయినా ధైర్యంచేసి బయలుదేరింది. మోహన్‌దాసు ఇతర యువతులపై చేస్తున్న అత్యాచారాల్ని అతడి భార్యకు తెలియజెప్పి, భర్తను చెప్పుచేతల్లో ఉంచుకోమని హెచ్చరిద్దామనే ఉద్దేశ్యంతో బయలుదేరింది చివరకు.

మోహన్‌దాస్ బంగళా ఎంతో అందంగా ఉంది. వాకిట్లో పనిమనిషి ఎదురుచూస్తోంది.

సరోజ రిక్షాలోంచి దిగంగానే, "అమ్మగారు మేడ మీద గదిలో ఉన్నారు! వెళ్ళండి!" అంది పనిమనిషి.

చీరల మూట చంకలో పెట్టుకుని సరోజ లోపలకు వెళ్ళింది. లోపల కార్పెట్స్, సోఫాలతో ఇల్లు ఆధునా

తనంగా ఉంది.

ఇల్లంతా బోసిపోతూ, ఇంత నిర్మానుష్యంగా వుందేమా అని ఆశ్చర్యపడుతూ, మరో ప్రక్క అనుమానిస్తూనే సరోజ మెట్లెక్కి మేడమీది గది చేరుకుంది.

బెడ్ మీద ఎవరో స్త్రీ పడుకుని వుంది. సరోజ బెడ్ దగ్గరకు వెళ్ళి చీరెలమూటను స్టూల్ మీద వుంచి "అమ్మ గారూ" అని పిలిచింది.

బెడ్ మీద చీర కప్పుకునివున్న వ్యక్తి ముఖం ఇటు తిరిగింది.

ఆమె స్త్రీ కాదు! ముమ్మూర్తులా మోహన్ దాసే!

"ఆ చీర లెవరికి కావాలి? నీ కోసమే ఈ శ్రమ అంతా!" అన్నాడు అతడు సరోజను తనమీదకు లాక్కుంటూ.

"నీవు అరిచినా ఆదుకోవటానికీ ఇంట్లో ఎవరూ లేరు! వద్దనుకున్నా, కాదనుకున్నా, నిన్ను అనుభవించటానికి నేను మాత్రమే వున్నాను" అంటూ ఆమెను ముద్దు పెట్టుకోబోయాడు మోహన్ దాస్.

ఆమె గింజుకుంది బలంగా. జాకెట్ పక్రున చిరిగి పోయింది.

సరోజ గదిలో ఒకవైపుకు పరుగెత్తింది. మోహన్ ఆమెను అనుసరించబోయాడు. అలమారులో వున్న ఫ్లవర్ వేస్ ని అందుకుని, రెండుచేతుల్తో దాన్ని అతడిమీదకు విసిరింది. అతడు గభాల్న నేలమీదకు వంగాడు. ఫ్లవర్ వేస్ వెళ్ళి మరోవైపు గోడకు కొట్టుకుని ముక్కలైంది.

సరోజ అంతటితో ఊరుకోలేదు. చేతికందిన వస్తువు

నల్లా అతడిమీదకు విసురుతోంది. బాణవర్షంలా తన మీదకు వచ్చిపడుతున్న వస్తువుల్ని తప్పించుకునే యత్నంలో మోహన్ ఆమెను సమీపించలేకపోయాడు.

సరోజ వాకిలివైపు చూసింది, పారిపోవడానికి. మోహన్ ఆమె చూపుల్ని గమనించాడు. వాకిలివైపు పరుగెత్తుతున్న సరోజను అడ్డగించటానికి తనూ పరుగెత్తాడు.

సరోజ ధఢాలున ఒక తలుపు నెట్టింది. మోహన్ వచ్చి ఆ తలుపుకు ఢీకొన్నాడు. మళ్ళీ తలుపుని మరో ప్రక్కకు బలంగా ఊగించేసరికి, అది వెళ్ళి మోహన్‌కి కొట్టుకుంది మరోసారి. బ్యాలెన్స్ తప్పిపోయి క్రింద పడిపోయాడు, మోహన్.

సరోజ మెట్లమీదుగా క్రిందకు పరుగెత్తింది లేడిలా.

మోహన్ నేలమీదనుంచి లేచాడు. ఆమె వెంట బడ్డాడు.

సరోజ హాలు దాటుకుని మెయిన్‌డోర్ తెరుచుకుని లాన్‌లోంచి పరుగెత్తింది బయటకు.

"సరోజా ఆగు! సరోజా ఆగు!" అని అరుస్తూ ఆమె వెనుకే పరుగెత్తుకు వస్తున్నాడు మోహన్‌దాస్.

సరోజ మెయిన్‌గేట్ త్రోసుకుని రోడ్డెక్కింది. అస్తవ్యస్తంగా ఉన్న చీరచెరగు పాదంక్రింద పడింది. ఆమె తూలి ధఢాలున తారురోడ్డుమీద పడిపోయింది.

సరిగ్గా అదే సమయంలో ఆ దిశగా స్పీడుగా వస్తున్న కారు ఆమెని ఢీకొని, కీచ్‌మని అరుస్తూన్న బ్రేకులతో ఆగిపోయింది. అది డాక్టర్ రాజారావ్ కారు.

3

పూర్తిగా కోలుకున్నాక ఆసుపత్రినుంచి డిశ్చార్జి అయిన సరోజ మళ్ళీ డాక్టర్ రాజారావు ఇల్లు చేరుకుంది. శారీరకంగా కోలుకున్నా గానీ, ఆమె మానసికంగా బాగా కృంగిపోయింది. జీవితం అంటే విరక్తి కలగసాగింది.

ఆ రోజు రాత్రి భోజనాలయాక డాక్టర్ రాజారావు తీరికగా కూర్చుని మెడికల్ జర్నల్ తిరగేస్తున్నాడు.

సరోజ అతడికెదురుగా వచ్చి కూర్చుంది.

"డాక్టర్! మీరు బిజీగా లేకపోతే మీతో కొంచెం మాట్లాడాల్సి వుంది!"

"యస్!" అంటూ రాజారావు మెడికల్ జర్నల్‌ని టీపాయ్‌మీద పడేశాడు.

సరోజకు ఎక్కడ ఎలా మొదలుపెట్టాలో తెలియక తికమక పడింది. చివరకు ఎలాగో గొంతు పెకలించుకుంది.

"మీ ఆసరాతో ఉద్యోగం సంపాదించుకుని నా కాళ్ళమీద నేను నిలబడగలగాలని ఎన్నో ఆశలతో వచ్చాను ఇక్కడకు. కానీ ఇల్లు వదలిన ప్రతి ఆడదాన్నీ, గూడు వదలిన పక్షిని వేటూకాడెలా వేటాడతాడో, అలాగే ప్రతి పురుషుడూ ఆమెను కాటేయాలనే చూస్తాడు గానీ, తనలాగే స్త్రీ గూడ పొట్టకూటికోసం వచ్చిందని ఆలోచించడు. నాకు కలిగిన కొద్ది అనుభవంలోనూ, నేను గ్రహించగలిగిన సత్యం ఇది. నేను ఎటువంటి పరిస్థితుల్లో ఏక్సిడెంట్‌కి గురి అయినదీ మీకు ఈ పాటికి తెలిసే ఉంటుందనుకుంటాను!"

డాక్టర్ రాజారావు సిగరెట్ వెలిగించాడు.

"అవును! తెలిసింది! ఆ వెధవని కటకటాల వెనుకకు త్రోయించి ఉండేవాణ్ణి. అయితే అందుకు నీవు కోర్టుకెక్కి వాఙ్మూలం ఇవ్వాల్సి ఉంటుంది. నీ బ్రతుకు రచ్చకెక్కడం ఇష్టంలేక నేను విరమించుకోవాల్సి వచ్చింది!"

"పోనీండి! ఆ విషయం వదిలేయండి! ఇక నా భవిష్యత్తు ఏమిటని? లతా టెక్స్‌టయిల్స్‌లో మానేసి, మరోచోట చేరినా అక్కడ మాత్రం ఈ మోహన్‌దాస్ లాంటి వ్యక్తులు ఉండరని నమ్మకమేమిటి?"

"అందుకని ఏం చెయ్యాలనుకున్నావ్?"

"బెడ్‌లో ఉన్నన్నాళ్ళూ ఆలోచించినమీదట, ఒక నిర్ణయానికి వచ్చాను!"

"ఏమిటది?"

సరోజ పెదవులు వణికినయ్. "పెళ్ళిచేసుకుని ఒక వ్యక్తి నీడలో గృహిణిగా మారిపోవడమే!"

"ఉద్యోగం సంపాదించటంకన్న పెళ్ళిచేయడం, అందునా ఆడపిల్ల పెళ్ళిచేయటం ఎంత కష్టం!"

"నాకు నచ్చిన వరుణ్ణిగూడ ఎన్నుకున్నాను!" సరోజ తల వంచుకుని నిదానంగా అంది.

డాక్టర్ రాజారావ్ సోఫాలోంచి ముందుకు వంగాడు ఆసక్తిగా.

"గుడ్! ఇంకనేం? ఎవరా వ్యక్తి?" అనడిగాడు.

"డాక్టర్! నే కోరుకున్న వ్యక్తితో నా వివాహం జరిపిస్తారా? నేనూ ఆ కొట్టేకాలం బ్రతుకుతానని అనుకోను! పెళ్ళికాని యువతిలా చనిపోలేను. పెళ్ళిఅయిన పునిస్త్రీగా

చావాలని నా కోరిక. ఆ కోరిక తీరకుండానే నన్ను మృత్యువు కబళించినా, నా ఆత్మ ఉత్తమలోకాలకు పోలేదు, డాక్టర్."

"ఇంతకీ నీ మనసులోని వ్యక్తి ఎవరని?"

"డాక్టర్! మీరు భార్యావియోగులు. మీరే నన్ను ఎందుకు పెళ్ళాడగూడదు?"

డాక్టర్ రాజారావు త్రుళ్ళిపడ్డాడు. "వ్హాట్! ఏమిటి నీ వనేది?" అని అరిచినట్టుగా అన్నాడు.

"భయపడకండి డాక్టర్! నన్ను పెళ్ళాడి మీ బ్రహ్మచర్యాన్ని పాడుచేసుకోనక్కరలేదు. నేను ఎటు చావు కోసం ఎదురుచూస్తున్న దాన్ని. మీ అర్ధాంగిగా నన్ను స్వీకరించక్కర్లేదు. మీనుంచి నా కేటువంటి సుఖాలూ అక్కరలేదు. కేవలం లోకం దృష్టిలో నన్ను మీ గృహిణిగా చేసుకోండి చాలు. ఎటూ ఒకటి రెండు నెలలకన్న నేను ఎక్కువ బ్రతకను, ఒకవేళ అంతకన్న ఎక్కువ బ్రతికేట్టుంటే, ఏదైనా విషం మ్రింగి అయినా నా జీవితాన్ని అంతం చేసుకుంటానేగానీ, నావల్ల మీ కేటువంటి అసౌకర్యమూ కలగదని హామీ ఇవ్వగలను"

డాక్టర్ రాజారావు చాలాసేపు ఆలోచిస్తూ వుండిపోయాడు.

"నీ నిర్ణయాన్ని మరోసారి యోచించు సరోజా! నేను చాలా కఠిన స్వభావుడ్ని! పాషాణ హృదయం కలవాడ్ని, నేను ప్రాయంలో ఉన్నప్పుడు, అంటే ఇంతకన్నా చిన్నవాడిగా ఉన్నప్పుడు నా వివాహం జరిగింది. చాలా కొద్దికాలంలోనే నా భార్య దారుణ పరిస్థితుల్లో

మరణించింది. ఆ రోజునుంచి నా హృదయం పాషాణమై పోయింది. మనసు కరుడుకట్టిపోయింది. ప్రతి చిన్న విషయాన్నీ సీరియస్‌గా తీసుకునే స్వభావం నాది. నాతో పెళ్ళి అంటే నిప్పుతో చెలగాటమే అనుకో!"

"నాకూ అలాంటి అనుబంధమే కావాలి డాక్టర్! కొద్ది వయస్సులోనే ఎండిమోడైన నా జీవితానికి, తన ఆప్యాయతను పంచి అనురాగాన్ని పెంచి, నా జీవితాశను పెంపొందించే భర్తకన్న మీలాంటి వ్యక్తే నాకు తగినవాడు డాక్టర్! నా కోరికను కాదనకండి డాక్టర్!" అంటూ ఆవేశంగా సరోజ రాజారావు కాళ్ళపై పడి పోయింది.

"లే సరోజా! లే! అంతగా ప్రాధేయపడాల్సిన పని లేదు. నా షరతులకు నీవు అంగీకరించి, వాటిని తు. చ. తప్పకుండా పాటిస్తానని హామీ ఇస్తే నిన్ను పెళ్ళాడ టానికి నాకేం అభ్యంతరం లేదు."

"తప్పకుండా పాటిస్తాను డాక్టర్! అవేమిటో చెప్పండి."

"లోకానికి మాత్రమే నీవు నా భార్యవు. కానీ మన మధ్య ఎటువంటి సంబంధ బాంధవ్యాలూ వుండరాదు. ఏ రకమైన అనురాగానికీ, ఆప్యాయతకూ ఆస్కారం లేదు. నా ఇల్లు చక్కబెట్టి, నా స్నేహితుల దృష్టిలో నా భార్యగా నటించగలగాలి. నా గత జీవిత ప్రసక్తి ఎత్త రాదు. నేను ఎవరితో తిరిగినా, ఏంచేసినా, నీవు జోక్యం కలుగజేసుకోరాదు. బాగా ఆలోచించుకుని, నీ నిర్ణ యాన్ని రేపుదయం తెలియజేయి. ఇన్ని చెప్పిన తర్వాత

గూడ నీవు నన్ను కట్టుకోవటానికే నిర్ణయించుకుంటే, ఈ ప్రపంచంలో నీకన్న తెలివితక్కువ స్త్రీ మరొకతె వుండదు గుడ్ నైట్!"

అంటూ డాక్టర్ రాజారావు తన బెడ్ రూమ్‌లోకి వెళ్ళి తలుపులు మూసుకున్నాడు.

సరోజ అలానే నేలమీద కూర్చుండిపోయింది, శూన్యంలోకి చూస్తూ. రాజారావు తనకు రేపుదయం వరకూ అంటే ఎనిమిది గంటల వ్యవధిని ఇచ్చాడు. కానీ తను ఒక నిర్ణయానికి ఎప్పుడో వచ్చేసింది.

అలసిపోయిన శరీరంతో, వేడెక్కిన మెదడుతో ఆమె సోఫామీద తలవాల్చి నిద్రలోకి జారుకుంది.

వరదమ్మ బెడ్ షీట్ తెచ్చి ఆమెమీద కప్పింది, చలి వేయకుండా.

4

రిజిస్ట్రార్ ఆఫీసులో డాక్టర్ రాజారావుకీ, సరోజకూ నిరాడంబరంగా వివాహం జరిగిపోయింది.

ఆ సాయంత్రం అలంకార్ హోటల్‌లో రూఫ్ గార్డెన్ మీద పార్టీ ఇచ్చాడు రాజారావు. పురప్రముఖులు, అధికారులూ చాలామంది వచ్చారు విందుకు.

సరోజను బాగా ముస్తాబు చేసింది వరదమ్మ. "చూడు తల్లీ! రాజారావు స్వభావం మొరటుగా వుండవచ్చు కానీ మనసు చాల సున్నితం" అంటూ గదిలోకి పంపింది సరోజను.

ఆ గదిని గూడ వరదమ్మ ఎంతో ఆసక్తిగా అలంకరించింది. ఇటు సరోజగానీ, అటు రాజారావుగానీ ఆ విషయమే పట్టించుకోలేదు.

అగరొత్తులు, సెంటూ, మల్లెల వాసనతో గది ఉత్తేజకరంగా వుంది.

ప్రతి యువతీ కలలుగనే మొదటిరాత్రిలోకి సరోజ నిర్వికారంగా అడుగుపెట్టింది. తను రాజారావు నుంచి దేన్నీ ఆశించదలుచుకోలేదు. ఎందుకంటే, తనేది కోరుకుంటే అదే తనకు అందకుండా పోయి తనకు ఆశాభంగం కలిగిస్తోంది జీవితంలో.

బెడ్ ప్రక్కనే సోఫాలో కూర్చున్నాడు రాజారావు.

"రా సరోజా! కూర్చో!" అని మాత్రం అన్నాడు.

సరోజ అతడికెదురుగా కూర్చుంది. "నిన్ను చూస్తుంటే జాలివేస్తోంది. కోరికోరి నరకంలాంటి ఈ మనోవ్యథను ఎందుకు తెచ్చుకున్నావా అని!" జాలిగా అన్నాడు రాజారావు మళ్ళీ.

"సుఖసౌఖ్యాలపై నాకు మోజులేదు. నీడలేని ఆడవారిపై అత్యాచారం జరిపే మగధీరులనుంచి రక్షణ మాత్రమే నేను కోరుకుంది. అది మీద్వారా నాకు లభ్యమైంది. పసుపు కుంకుమలతో పోవాలనుకున్నాను. అదే పదివేలు నాకు డాక్టర్!"

రాజారావు ముఖం అదోలా అయింది. "నేను నీకు తాళి గట్టిన భర్తను. నేను నీకు డాక్టరుకన్నా ఇంకేమీ కానా?"

"క్షమించండి. ఎటువంటి ఆప్యాయతనూ, అనురాగాన్ని పెంచుకోవద్దని మీరే ఆజ్ఞాపించారు గదా! అందుకే మిమ్మల్ని డాక్టరుగానూ, నన్ను పేషెంట్‌గానూ

భావించుకుంటున్నాను."

రాజారావు పకాలున నవ్వేశాడు. "ఆల్ రైట్. అను క్షణం ఆదమరచి వుంటున్నావన్నమాట! నాకూ కావల సిందీ అదేలే! వెళ్ళి బెడ్ మీద పడుకుని హాయిగా నిద్రపో! నేను ప్రక్క రూమ్‌లో పడుకుంటాను. తెల్లారాక నేనీ గదిలోకి వస్తాను!"

అని రాజారావు ప్రక్క గదిలోకి వెళ్ళి తలుపు మూసి గడియ పెట్టుకున్నాడు.

మరుక్షణం ఆ గదిలోంచి స్త్రీ నవ్వు వినిపించింది. సరోజ ఆశ్చర్యపోయింది. ఆ కంఠాన్ని గుర్తుపట్టటానికి యత్నించింది. కొంచెం సేపు ప్రక్కగదిలోని కంఠాల్ని ఆలకించిన తర్వాత ఒకటి రాజారావుదనీ, మరోటి లత గొంతు అనీ గ్రహించింది.

అయినా ఆమెలో ఎటువంటి ఉద్వేగము కలగలేదు. కళ్ళు మూసుకుని నిద్రపోవటానికి యత్నించింది.

సరోజ ప్రతిరోజూ రొటీన్‌కి అలవాటు పడిపోయింది త్వరలోనే.

ఉదయం లేవగానే డాక్టర్ రాజారావుకి టూత్ పేస్ట్ బ్రష్ అందించటం. తర్వాత టిఫిన్ కాఫీ, ఆ తర్వాత స్నానం; డ్రెస్, కోటూ అందించటం, బూట్లు లేసులు ముడివెయ్యటం; అతడు గేటుదాటేదాకా గుడ్లప్పగించి చూస్తూ నిలబడడం! మధ్యాహ్నం అతడు భోజనానికి రాడని తెలిస్తే బోయ్ చేతికి క్యారియర్ ఇచ్చి పంపటం; రాత్రి అతడు తిరిగి వచ్చేదాకా మేలుకుని ఉండటం; అతడికి వడ్డించి, తనూ కూర్చునేది భోజనానికి.

5

ఆ రోజు రాజారావు హడావిడిగా ఇంటికి వచ్చేశాడు.

"సరోజా! ఈ రాత్రికి మనం డిన్నర్‌కి వెళ్ళాలి. డాక్టర్ రజనీకాంత్ కుమార్తె వివాహానికి. ఏడింటికల్లా రెడీగా ఉండు! అంతేకాదు. మనం అక్కడగూడా ఇలాగే ఎడమొగం పెడముఖంగా ఉండటానికి వీల్లేదు. ఎంతో అన్యోన్యంగా మెలిగే దంపతుల్లాగ అందరికీ కన బడాలి! తెలిసిందా?"

సరోజ తల ఊపింది. రాజారావు బీరువా తెరిచి నగల పెట్టెను ఆమెకు అందించాడు. "ఈ చీరల్లో నీ కిష్టమైనది కట్టుకో! గులాబీ రంగుది మాత్రం ధరించకు! అదంటేనే నాకు ఎలర్జీ!"

డాక్టర్ రజనీకాంత్ కుమార్తె ఎంతో అందంగా ఉంది. ఆమె భర్తగూడ చాలా ఆకర్షణీయంగా వున్నాడు. రాజారావు డైమండ్ రింగ్ ప్రెజెంటేషన్ సరోజచేత వధువుకి అందజేశాడు.

ఆ తర్వాత విందు జరిగింది. విందు తర్వాతగూడ అతిథులు చాలమంది వెళ్ళలేదు. కుర్రకారువాళ్ళు కొందరు పాటలు పాడారు. మరికొందరు బాల్‌రూమ్ డ్యాన్స్ చేశారు. ఇంకా కొంతమంది సినిమాపాటలు పాడితే, వాటికి అనుగుణంగా అభినయించారు మరికొందరు.

పెద్దవాళ్ళంతా చుట్టూ సోఫాల్లో కూర్చుని వాళ్ళ ఉషారుని చూసి సంతోషిస్తున్నారు.

అంతలో ఒక జట్టు రాజారావు, సరోజల్ని చుట్టు ముట్టారు.

"డాక్టర్! మీ శ్రీమతిగారిచేత ఒక పాట పాడించండి!" అని గోలచేయటం సాగించారు.

"అబ్బే! నాకు పాటలు రావండీ!" సరోజ మొత్తుకున్నా వినలేదు.

"ప్లీస్! ఏదో ఒకటి! సినిమా పాట అయినా సరే! పాడు డార్లింగ్!" అన్నాడు రాజారావు.

సరోజ ఏదో భక్తిగీతం పాడింది. అందరూ మెచ్చుకున్నారు బాగుందని.

ఒక యువకుడు ఆరంజి జ్యూస్ తెచ్చి అందించాడు సరోజకు—"మీరు పాట పాడి అలిసిపోయారు. ఈ జ్యూస్ త్రాగాల్సిందే!" అంటూ.

"వద్దండీ!" అని నిరాకరించబోయింది సరోజ.

"తీసుకో సరోజా! వద్దంటే సభ్యతగా ఉండదు" రాజారావు సూచనపై సరోజ జ్యూస్ త్రాగింది. ఆ యువకుడు తన పేరు 'పతి' అని పరిచయం చేసుకున్నాడు. హౌస్ సర్జన్ చేస్తున్నాట్ట. డాక్టర్ రజనీకాంత్ కి దగ్గర బంధువట.

అతడు రాజారావు, సరోజల దగ్గరే కూర్చుని బాతాఖానీ వేయటం మొదలెట్టాడు.

రాజారావు అతడితో కుతూహలంగా మాట్లాడుతున్నాడు. కానీ సరోజకు మాత్రం ముళ్ళమీద కూర్చున్నట్టుగా ఉంది.

పతి అందమైన యువకుడు. కన్నె వయసుని కలవరపెట్టి వశం చేసుకోగల ఆకర్షణలన్నీ ఉన్నాయ్ అతడిలో. అందుకే అతడివైపుగూడ కన్నెత్తి చూట్టంలేదు. ఎటో

చూస్తూ కూర్చుంది.

"అప్పుడప్పుడు మా ఇంటికి వస్తుండండి. మీకు మెడిసిన్‌లో ఏవైనా సందేహాలుంటే, వాటిని నేను నివృత్తి చేస్తాను."

"చాలా థ్యాంక్సండీ! తప్పకుండా వస్తాను! వస్తానండీ శ్రీమతి సరోజాగారూ!" అంటూ పతి అక్కడనుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

పార్టీ అయిపోగానే రాజారావు, సరోజకూడా ఇంటికి వెళ్ళిపోయారు.

6

ఆమర్నాడే పతి ఊడిపడ్డాడు. స్కూటర్‌ని లాన్‌లో ఆపి, లోపలకు వచ్చాడు అతడు.

సమయానికి వర్ధనమ్మగూడ ఇంట్లో లేకుండా, సరుకులు కొనుక్కురావాలని బజారుకు వెళ్ళింది.

"చూడండి సరోజగారూ! కాకి ముక్కుకు దొండ పండులాగ ఈ ముసలాయన్నెలా కట్టుకున్నారు మీరు!" సన్నగా నవ్వుతూ ప్రశ్నించాడు పతి.

సరోజ అతడివంక కొరకొర చూసింది. "డాక్టర్‌గారి దగ్గర వైద్యసందేహాలు తీర్చుకోవాలనే మిషతో రావటం ఎందుకు? మా సంసారం విషయం ఆరా తీయటమెందుకు? ఇలాగయితే ఇక మీరు మా ఇంటికి రాకండి!"

"అవును! చల్లకొచ్చి ముంత దాచడం ఎందుకు? మీ అందం, నాజూకుతనం నన్ను ముగ్ధుణ్ని చేశాయ్. నిజానికి నేను మీ కోసమే రాజారావుతో పరిచయం చేసుకున్నాను."

"నీ చూపుల్నిబట్టి ఆనాడే అనుకున్నాను నీ విలాంటి వాడివని. నీవు మేకవన్నె పులివని రాజారావుగారు గ్రహించలేకపోయారు! లే ముందు! మర్యాదగా బయటకు నడుస్తావా? లేక తోటమాలిని పిలిచి మెడబట్టి గెంటించ మంటావా?" భద్రకాళిలా అయిన సరోజను చూసి పతి నిజంగానే భయపడ్డాడు.

సోఫాలోంచి లేచి "హుం... నాకు మీవల్ల జరిగిన అవమానానికి మీరు తగిన శాస్తి పొందుతారు!" అంటూ విసురుగా వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ రాత్రి డాక్టర్ రాజారావు చిందులు త్రొక్కుతూ ఇంటికి వచ్చాడు.

"సరోజా! సరోజా!" అని అరిచాడు వస్తూనే.

"ఏమిటండీ?" అని అడిగింది సరోజ, కంగారుగా.

"పతి ఇవాళ మనింటికి వచ్చాడట గదా? నీవు చాలా మర్యాద చేశావనీ, ఎన్నడూ మరిచిపోలేని ఆతిధ్యం ఇచ్చావనీ చెప్పాడు!" అతడి మాటల్లో వ్యంగ్యం కొట్టొచ్చినట్టుగా కనుపిస్తోంది.

"నేను కాబట్టి అంతటితో ఆగింది. ఇంకో స్త్రీ ఐతే అతడ్ని ఎడంకాలు చెప్పుచ్చుకుని కొట్టి పంపేది."

"ఎందుకో? మనింటికి రావడమేగా అతడు చేసిన అప రాధం?"

"నేను మీకు కాకిముక్కుకు దొండపండులా ఉన్నా నట! మీ రివ్వలేని సౌఖ్యాన్ని అతడిస్తాడట!"

"అయిందా నీ కట్టు కథ? ఇంకేమన్నా వుందా?" రాజారావు వెటకరించాడు. సరోజ ఒక్క క్షణం

ప్రమాన్పడిపోయింది.

"కట్టు కథేమిటి? నేను చెప్పేది వాస్తవమే!"

"వర్ధనమ్మనుగూడ అతడు రాగానే నీవే ఏదో మిషపై బయటకు పంపేశావనీ, అతడు ఒంటరిగాడ్ని చేసి నీవు మీదబడినావట! అతడు మనోనిగ్రహం కలవాడు, సంస్కారి కాబట్టి నీకు బుద్ధి చెప్పాడట! నీ తప్పు అతడి మీదే వేస్తున్నావా?"

సరోజకు నోట మాట రాలేదు. అయినా తన బలాన్నంతా కూడదీసుకుని "పచ్చి అబద్ధం! అదంతా నమ్మకండి!" అని అరిచింది.

"అబద్ధమాడి నన్ను నమ్మించలేవు సరోజా! అతడు కావాలనుకుంటే, నీకన్న అందమైన ఆడవాళ్ళు కోకొల్లలుగా దొరుకుతారు. నీలాటి జడపదార్థానికి అతడు కక్కుర్తిపడాల్సిన పనిలేదు. నీకోసం అతడు ఛస్తే దేబిరించడు. అతడ్ని చూడంగానే నీవై ఒళ్ళుపై తెలియకుండా ఒంటరిగా వున్నాడని అతడ్ని వశపరచుకోబోయి వుంటావ్!"

"ఆ పతిగాడి రాక మీలో అనుమానాల్ని రేపుతుందనీ, మన కొంపకు చిచ్చు రగుల్కొంటుందనీ, నేను మొదట్నుంచీ అనుమానిస్తూనే ఉన్నాను." అంటూ సరోజ రెండు చేతుల్లోనూ ముఖం దాచుకుని ఏడుస్తూ గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

ఈ సంఘటనతో రాజారావు, సరోజల మధ్య పెద్ద అగాధం ఏర్పడిపోయింది. ఇద్దరూ చాలా మితంగా మాట్లాడుకుంటున్నారు. అయినా సరోజ తన విధిలో ఏ

లోటూ రానివ్వలేదు. అతడి పనుల్ని సక్రమంగా నిర్వ ర్తిస్తోంది.

మరో వారం గడవక ముందే పతి మళ్ళీ ఊడిపడ్డాడు. సరోజ గుండెల్లో రాయి పడింది.

ఎవరో పనికట్టుకుని పంపినట్టుగా వర్ధనమ్మ కూడ బజారు పనిమీద వెళ్ళింది అప్పుడే. పతిరాకకూ, వర ధనమ్మ పోకకూ ఏదైనా అవినాభావ సంబంధం వున్నదా?
పతిని గౌరవించి ఆదరించలేదని అతడు రేపు రాజా రావుతో ఫిర్యాదు చేయవచ్చు, మళ్ళీ రాజారావు తన మీద మండిపడతాడు. అయినా తను పతికి గుణపాఠం చెప్పటానికే నిశ్చయించుకుంది.

"డాక్టర్‌గారు ఇంట్లో లేరనుకుంటాను?"

"లేరని తెలిసేకదా తమరి రాక!" వెటకారంగా అంది సరోజ.

"నా రాక ఎందుకో గ్రహించారన్నమాట! నాకు సగ భారం తగ్గించారు. క్రితంసారి నేవచ్చి వెళ్ళాక, డాక్టరు గారు మిమ్మల్ని అనుమానించి, కేకలేసి ఉండాలే!"

"నీ పుణ్యాం ఊరకే పోతుందా? కొట్టేటంతపని చేశారు!"

"అలాగే ఇంకో రెండు మూడు సార్లు జరిగితే మీరే నాదారికి వస్తారు!" పతి వెకిలిగా నవ్వుతున్నాడు.

"మిస్టర్ పతీ! నీ నయగారపు మాటలకు నేను లొంగను. నా భర్త నన్ను కొట్టనీ, కొయ్యనీ! నీ కోరిక మాత్రం తీరదు, నా కంఠంలో ప్రాణం ఉండగా!"

"కోరికోరి ఎందుకంత కష్టాల్ని కొనితెచ్చుకొంటావ్!

నీ భర్తకు అనుమానం గూడ కలగకుండా, యథేచ్ఛగా సుఖాల్ని అనుభవించుదాం రా! కాదంటే నేను ఇక్కడ నుంచి వెళ్ళిపోయాక నేనేం చేస్తానో తెలుసా? నేరుగా నీ భర్త దగ్గరకు వెడతాను. నీవు రికాలో నా రూమ్‌కి వచ్చి నన్ను లొంగదీసుకోవడానికి యత్నించావని చెబుతాను. 'పెళ్ళాన్ని గట్టిగా అదుపులో పెట్టుకో. ఇలా బరితెగించి ఊరిమీద పడకుండా!' అని గట్టిగా హెచ్చరిస్తాను. దాంతో డాక్టర్ రాజారావు కోపంగా వచ్చి నీ పని పడతాడు!''

''నీవు లక్ష పితూరీలు చెప్పుకో! నేను మాత్రం నీకు లొంగేదిలేదు!'' అంటూ సరోజ రోడ్డుమీదకు చూసింది. ''అమ్మయ్య! వర్ధనమ్మ వస్తోంది లే!'' అంది పెద్దగానే, స్వగతంలాగ.

పతి కుర్చీలోంచి లేచాడు. ''మరోసారి కలుద్దాం! సెలవివ్వండి!'' అంటూ గబగబ వెళ్ళిపోయాడు.

సరోజ నిట్టూర్పు విడిచింది. నిజానికి వర్ధనమ్మ రావటం లేదు. అలా బెదురుపెడితే పతి వెళ్ళిపోతాడేమో అని యోచించింది. ఆమె ప్లాన్ ఫలించి పతి వెళ్ళిపోయాడు.

పతి పీడ తొలగిపోయిందన్న సంతోషం కొద్ది క్షణాల్లోనే మాయమయింది. వాడి వాలకం చూస్తుంటే, పతి చెప్పినంత చేసేలా ఉన్నాడు.

పతి మాటలకు రాజారావు కారాలు, మిరియాలూ నూరుతూ ఇంటికి వస్తాడు. బహుశా తనకు దెబ్బలు తగులుతాయి. లేదా ఇంటినుంచి గెంటివేయబడవచ్చు.

ఆ ఆలోచనని భరించలేక పోయింది సరోజ. ఎన్నో

కష్టనిష్ఠూరాలు అనుభవించాక, తను ఈ మాత్రం నిల ద్రొక్కుకో గలిగింది. మళ్ళీ ఈ శాస్త్ర ఆసరా తొలగి పోయి తను రోడ్డున పడేకన్నా, చావే మేలేమో!

సరోజ అల్మరా వేపుగా నడిచింది.

7

వరధనమ్మ అదుర్దాగా ఫోన్ ఎత్తింది రాజారావు డిస్పె న్సరీకి డయల్ చేసింది.

"బాబూ! సరోజమ్మ ఏదో విషాన్ని పుచ్చుకున్నట్టుగా వుంది. మాటా పలుకూ లేకుండా పడిపోయింది. నోట మ్మట తెల్లగా నురగ వస్తున్నది. మీరు అర్జెంటుగా రండి బాబూ!"

"అలాగా! ఇదో ఇప్పుడే వస్తున్నాను!" అన్నాడు రాజారావు అవతలవైపు నుంచి.

మరో పదినిముషాల్లో కారు పోర్టికోలోకి వచ్చిఆగింది. డాక్టర్ రాజారావూ, పతీ ఇద్దరూ కారులోంచి దిగారు. ముందుసీటులోంచి నర్స్ మెడికల్ బ్యాగ్ తీసుకుని లోపలకు నడిచింది.

రాజారావు, సరోజకు ఇంజెక్షన్ ఇచ్చాడు.

పతి నేలమీద ఖాళీగా పడివున్న మందు సీసాని తీసు కుని దానిమీద పేరు చదివాడు. "ఇది ప్యూర్ పాయి జన్ డాక్టర్. దీన్ని తీసుకున్నవాళ్ళు బ్రతుకుతారం టారా?" అని అడిగాడు పతి.

రాజారావు చిరునవ్వు నవ్వాడు. "ఆమె ఇదివరకు నుంచే ఆత్మహత్య గురించి మాట్లాడుతోంది. అందుకే పాయిజన్ అని ఉన్న మందులన్నిటిలోనూ వేరే మందులు

పోశాను. ఇప్పుడు సరోజ త్రాగింది పాయిజన్ కాదు. కొంతసేపు మత్తుని కలిగించే మందు మాత్రమే!''

"మంచి పని చేశారు సార్! పాపిష్టివాడ్ని! నా నుంచి నిప్పులాంటి మనిషికి ఎంత కష్టం వచ్చిందో?'' నొచ్చుకున్నాడు పతి.

సరోజ నిదానంగా కళ్ళు తెరిచింది.

"నన్నెందుకు బ్రతికించారు? చావటానికి కూడ నాకు అర్హత లేదా?'' కన్నీరు కారుస్తూ అంది సరోజ.

"సరోజా! నన్ను మన్నించు. నీపై నా కేటువంటి అనుమానం లేదు. నిజానికి పతిని నేనే మనింటికిపంపాను. ఏదో మిషతో అదే సమయంలో వరదమ్మ బజారుకు వెళ్ళే ఏర్పాటు చేశాను. నీ నిబ్బరాన్ని పరీక్షించటానికే ఇలా చేశాను. నా పరీక్షలో నీవు గెలిచావు!''

"గెలిచి ఏం లాభం? నేను బ్రతికి ఏం సాధించను?'' సరోజ నిరాశగా పలికింది.

"లేదు సరోజా! నిన్ను మనస్ఫూర్తిగా స్వీకరిస్తున్నాను.''

సరోజ ఆశ్చర్యంగా చూసింది. "ఏమిటి మీరనేది?'' నమ్మలేనట్టుగా అంది.

"అవును సరోజా! నా గత చరిత్ర నీకు తెలియదు కదూ? ఆ ఫోటోలో కన్పించే స్త్రీ నా మొదటి భార్య. అందగత్తెను ఏరికోరి చేసుకున్నాను. కానీ ఆమె నాకు తీరని ద్రోహం తలపెట్టి, నా కనుగప్పి తన ప్రియుడితో సుఖించసాగింది. చివరకు ఇద్దరూ లేచిపోయారు, నాకు ఉత్తరం రాసిపెట్టి. అయితే వాళ్ళు ప్రయాణం చేస్తున్న

టాక్సీ ఏక్సిడెంటుకి గురిఅయింది. టాక్సీ రోడ్డుప్రక్క చెట్టుకు గుద్దుకొని టాక్సీలోని ముగ్గురూ దుర్మరణం పాలయారు.

"ఆ రోజునుంచీ నాకు స్త్రీలంటే నమ్మకం పోయింది అలాగే నాతో పరిచయం అయిన లత, తను వివాహిత అయి గూడ నన్ను మోహంలో పడేసుకుంది. ప్రపంచం లోని స్త్రీ జాతిఅంతా ఇంతేనా అని నాలో విరక్తి భావం ఏర్పడింది. మగుకల మనసు చపలచిత్తం అను కున్నాను.

ఆ కారణంవల్లనే ఇన్నాళ్ళూ నేను మళ్ళీ వివాహం చేసుకోలేదు.

"తరువాత పరిస్థితుల ప్రభావంవల్ల నిన్ను పెళ్ళాడ వలసి వచ్చింది. నాకారోజే ఎందుకో అనుమానం వచ్చింది నీ వాలకం అందరిస్త్రీలలాగా లేదనీ నీవు నిగ్రహం కల దానివనీ! అయినా నీ మనోనిగ్రహం తెలుసుకోవాలని పతిని సాయంకోరి నీ మీదకు ఉసిగొల్పాను. కానీ ఇంత త్వరగా ఈ అఘాయిత్యానికి ఒడిగడతావని ఊహించ లేకపోయాను."

"మీరు...మీరు...ఇంతగా మారారంటే నేను నమ్మ లేకుండా వున్నాను." సరోజకు మాటలు తడబడినయ్.

"నిజం సరోజా! నీవు నా మనోనేత్రాల్ని తెరిపిం చావు. ఎల్లుండే మనం హనీమూన్ కి ప్రయాణమవుతున్నాం. మద్రాసు సిటీ చూసుకుని మహాబలిపురం పోదాం. వారం రోజులపాటు డిస్పెన్సరీని పతికి అప్పజెపుతున్నాను."

సరోజ చేతులెత్తి నమస్కరించింది. "నా జీవితం చరితార్థమయింది. నా ఆశయం ఫలించింది. దేవుడు చివరికి నామీద కనికరించాడు" అంది.

"అవునమ్మా! ఈ నాటితో నీ కష్టాలన్నీ గట్టెక్కినయ్! ఇకనన్నా అయ్యగార్ని కొంగున ముడివేసుకుని, నీ నుంచి చేజారిపోకుండా కాపాడుకో తల్లీ!" అంది వర్ధనమ్మ.

రాజారావు, పతీ ఇద్దరూ నవ్వుకున్నారు.

సరోజ చెక్కిళ్ళమీద నునుసిగ్గు మెరిసింది.

—: ఐపోయింది :—